

בבית המשפט העליון

רע"ב 8858/15

לפני: כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט מ' מזוז

המבקש: דידי סיבוני

נגד

המשיב: שירות בתי הסוהר

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי לעניינים מינהליים בבאר שבע בעת"א 11257-11-15 מיום 22.12.2015 (ע"י כב' השופט ג' גרדון)

תאריך הישיבות: ה' בניסן התשע"ו (13.04.2016)
כ"ד בסיון התשע"ו (30.06.2016)

בשם המבקש: בעצמו

בשם המשיב: עו"ד נועם מולה

פסק-דין

השופט מ' מזוז:

1. המבקש הוא אסיר המרצה מאז חודש מאי 2000 עונש מאסר עולם שלא נקצב בגין הרשעתו ברצח אשתו. מזה כ- 13 שנים, מאז חודש יוני 2003, נמצא המבקש בבית הסוהר "אשל" שליד באר שבע (למעט תקופות קצרות בהן שהה בבית מעצר "ניצן"). אין חולק כי התנהגותו לאורך כל התקופה היא טובה, ועד לאחרונה ממש עבד המבקש בנגרייה לשביעות רצון הכול.

2. לפני כשנה הוחלט להעביר את המבקש לבית סוהר "איילון" שבמחוז המרכז (ליד רמלה ולוד), וזאת כחלק ממדיניות כללית של המשיב לפיה יש להימנע משהייתם של אסירים בבית סוהר מסוים לפרקי זמן ארוכים בשל ההשלכות האפשריות על היבטי הביטחון, המשמעת והאבטחה בבית הסוהר. מדיניות זו, שהייתה קיימת "עלי ספר"

מזה שנים רבות, לא יושמה באופן עקבי לאורך השנים, ובשנת 2015 בעקבות המלצות ועדה מקצועית שבחנה אירוע ירי שארע בבית הסוהר "רימונים" (אירוע שאינו קשור למבקש) על "תיחום תקופות שהייה לאסיר" (להלן: דו"ח רימונים), חודשה המדיניות. ההחלטה על העברת המבקש התקבלה על-ידי ועדת העברות של בית סוהר "אשל" ואושרה על-ידי ועדת ההעברות המחוזית ועל-ידי ועדת העברות ארצית של המשיב.

ההליך בבית המשפט המחוזי

3. המבקש התנגד להעברתו לבית סוהר אחר, ועתר לבית המשפט לעניינים מינהליים בבאר שבע בבקשה כי החלטת המשיב בעניינו תבוטל. טענתו העיקרית הייתה כי ההחלטה להעבירו לבית סוהר אחר התקבלה משיקולים זרים - בשל ה"מטרד" שהמבקש גורם למשיב ולאנשיו בהגישו עתירות אסיר רבות נגד החלטות שונות בעניינו (בין היתר הציג המבקש שיחה שערכה אמו עם קצין האסירים בבית הסוהר שבמסגרתה עלה כי זו הסיבה להעברת המבקש). כן טען המבקש כי ההחלטה בעניינו התקבלה חרף קיומה של הבטחה שלטונית שניתנה לו על-ידי קצינת האסירים בבית הסוהר לפיה העברתו לבית סוהר אחר תעשה רק בתיאום עמו. ובנוסף, כי ההחלטה מפלה אותו לרעה שכן המדיניות המוצהרת של המשיב לא מיושמת הלכה למעשה על אסירים אחרים מלבדו (טענה זו שימשה בידו גם כדי להראות כי ההחלטה בעניינו התקבלה משיקולים זרים).

4. בית המשפט לעניינים מינהליים (כב' השופט ג' גרעון) דחה את העתירה. נקבע כי לאחר עיון במסמכים החסויים שהוגשו לעיונו של בית המשפט, במסגרתם פורטו השיקולים להעברת המבקש, לא נמצא יסוד לטענה לפיה ההחלטה התקבלה משיקולים זרים. הודגש כי השיחה שהוקלטה בין אמו של המבקש לבין קצין האסירים בבית הסוהר אינה משקפת את טעמי החלטת המשיב, וממילא ההחלטה בעניינו של המבקש לא התקבלה בדרג בית הסוהר אלא בדרג גבוה יותר. עוד נקבע כי דברי קצינת האסירים שהועלו על הכתב אינם בבחינת הבטחה שלטונית, וכי מכל מקום גם אם בעבר פעל המשיב תוך התחשבות במבקש בענין מקום כליאתו, אין בכך כדי לכבול את המשיב לגבי העתיד. ולבסוף, לאחר עיון בהסברי המשיב לגבי האסירים שצוינו על-ידי המבקש בעתירתו כדי לבסס את טענת ההפליה נגדו, נקבע כי ההסברים מניחים את הדעת וכי דין טענת ההפליה להידחות.

ההליך בבית משפט זה

5. על החלטת בית משפט קמא הוגשה בקשת רשות ערעור זו, במסגרתה חזר המבקש על טענותיו שנדחו בבית משפט קמא. כן הדגיש המבקש בבקשה כי העברתו מבית סוהר "אשל" לבית סוהר אחר תכביד על משפחתו ואף תגרום לו רגרסיה בחייו, שכן בבית סוהר "אשל" זכה המבקש למעמד בעבודתו בנגרייה.

6. המשיב, בתגובה מטעמו, התנגד למתן רשות ערעור שכן לטענתו החלטה על העברת אסיר מבית סוהר אחד לאחר, גם אם היא מבוססת על שיקולים מערכתיים-כלליים, לא מעוררת שאלה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור לפי המבחנים הנוהגים בפסיקה. גם לגופו של ענין טען המשיב כי דין הבקשה להידחות. נטען כי ההחלטה להעביר את המבקש לבית סוהר אחר התקבלה על רקע מדיניות ראויה לפיה יש להימנע ככל הניתן משהייתם של אסירים בבית סוהר מסוים לפרקי זמן ארוכים, כמוסבר לעיל, וכי טענותיו של המבקש בענין השיקולים הזרים שעמדו לכאורה בבסיס ההחלטה, ההבטחה השלטונית וההפליה, נדחו כולן על-ידי בית משפט קמא, ואין המדובר אלא בקביעות עובדתיות שאין מקום להתערב בהן. המשיב ציין גם כי לאחרונה התקבל מידע מודיעיני חסוי בעניינו של המבקש המספק תימוכין נוספים לשיקולים שהיו מלכתחילה בסיס להחלטה בדבר העברת המבקש לבית סוהר אחר.

7. ביום 13.4.2016 קיימנו דיון בבקשת רשות הערעור, ולאחריו החלטנו לבקש מהמשיב להגיש הודעת עדכון בשני נושאים: האחד, לענין טענת ההפליה. במסגרת זו ביקשנו נתונים בדבר מספר האסירים המרצים עונשי מאסר בני למעלה מ- 15 שנים, שהועברו ממתקן הכליאה בו ריצו את תקופת מאסרם מיום כליאתם ולאחר 15 שנים, במהלך השנים 2010-2015; וכן נתונים בדבר מספר האסירים שעונשם כמפורט לעיל, שהוחלט שלא להעבירם ממתקן הכליאה על אף שהם כלואים באותו מתקן מאז כליאתם ומזה 15 שנים לפחות. השני, לענין השמתו של המבקש בעבודה. במסגרת זו ביקשנו עדכון בנוגע לאפשרות השמתו של המבקש בעבודה דומה בתנאים הולמים בבית הסוהר שאליו יועבר.

8. בהודעת העדכון מטעם המשיב נמסר כי מנתונים שנאספו ממערכות המחשוב של המשיב, נמצא כי בין השנים 2010-2015 הוחלט להעביר 3 אסירים בלבד המרצים עונשי מאסר בני למעלה מ- 15 שנים ששהו באותו מתקן כליאה מאז כליאתם. כל שלושת האסירים הועברו בשנת 2015 (בענין זה הודגש כי דו"ח רימונים, שלאחריו חודשה המדיניות הכללית לפיה יש להימנע משהייה ממושכת של אסירים באותו מתקן

כליאה, נערך בתחילת שנת 2015). אשר ל"צד השני של המטבע" - אסירים שהוחלט שלא להעבירם, נטען כי "אין אפשרות לאתר במערכות המחשוב של שב"ס החלטות שלא להעביר אסירים המרצים למעלה מ- 15 שנות מאסר באותו מתקן כליאה" (ההדגשה אינה במקור, מ.מ.).

לענין תעסוקתו של המבקש הדגיש המשיב כי ההחלטה להעביר את המבקש לבית הסוהר "איילון" כללה גם הנחיה כי המבקש יועסק שם. כן עדכן, כי אף ששיבוצם של אסירים בתעסוקה נבחן בכל בית סוהר לאחר התייצבותם בבית הסוהר, וכי ממילא אופי העסקתו של אסיר לא מהווה עילה למניעת העברתו של אסיר לבית סוהר אחר, בבית הסוהר "איילון" יש נגרייה ומבדיקה שנערכה אף קיימת אפשרות להעסקת המבקש בנגרייה זו, אך בתפקיד שייקבע לאחר שהמבקש יועבר לבית הסוהר.

9. למקרא הודעת העדכון החלטנו לקיים דיון נוסף במעמד הצדדים, ולקראת הדיון ביקשנו מהמשיב להשלים התייחסות לענין טענת ההפליה ולהמציא נתונים בדבר המספר הכולל של אסירים המרצים עונשי מאסר ממושכים, ומתוך אלה מספרם של אלה שהועברו למתקן כליאה אחר לאחר תקופה ממושכת בה שהו באותו מתקן, לעומת מספרם של אלה שלא הועברו למרות המדיניות עליה הוצהר (החלטה מיום 20.6.2016).

10. לקראת הדיון שהתקיים ביום 30.6.2016 הגיש המשיב הודעה משלימה. בהודעתו פירט המשיב כי מספרם הכולל של האסירים המרצים עונשי מאסר ממושכים בני למעלה מ- 15 שנים הוא 333 סך הכול. מתוך אלה 22 אסירים בלבד נמצאים באותו בית סוהר מאז תחילת מאסרם - רובם כבר ריצו יותר ממחצית תקופת מאסרם - ו- 5 מהם בלבד נושאים בעונש מאסר עולם בלתי קצוב. המשיב הדגיש בהודעתו כי בעת בחינת קבוצת השוויון הרלוונטית בענייננו, יש לבחון שיקולים שונים המובאים בחשבון בעת יישום המדיניות הכללית, כאשר שיקול מרכזי לענין זה הוא יתרת מאסרו של אסיר. לטענת המשיב ככל שיתרת המאסר היא קצרה יותר כך פוחת הצורך בהעברת האסיר לבית סוהר אחר בשל סיכון פחות הנשקף מאותו אסיר בהיבטים של ביטחון, משמעת ואבטחה. שיקול נוסף הוא רמת הביטחון הנדרשת ביחס לכל אסיר. בהקשר זה צוין כי אסירים אשר יתרת מאסרם ארוכה מ- 10 שנים מוחזקים על פי פקודות המשיב בבתי סוהר ברמת ביטחון מרבית, וכאלה יש רק ארבעה ("אשל" במחוז דרום, "איילון" במחוז מרכז, "רימונים" במחוז מרכז ו"שיטה" במחוז צפון). כן צוין כי לא אחת מושהית העברתו של אסיר לאחד מבתי הסוהר הללו עד שיתפנה מקום. שיקולים

אחרים שנטען כי יש להביא בחשבון הם שיקולים פרטניים הנוגעים לאסיר עצמו, בהם שיקולים רפואיים, טיפוליים ולהבדיל מידע מודיעיני שעל פיו יש מניעות מהעברה לבית סוהר מסוים. על רקע האמור הדגיש המשיב בהודעתו כי ההשוואה בין מקרים על יסוד נתון בודד של משך תקופת המאסר או אפילו יתרתו לא מציגה את התמונה לאשורה, ומכאן שאף אם ממכלול הנתונים שהוצגו לא משתקף יישום המדיניות הכללית של המשיב באופן מלא, הרי שאין פירושו של דבר כי החלטתו בענין המבקש התקבלה שלא על יסוד מדיניות זו ומשיקולים זרים.

11. בדיון שנערך לפנינו חזרו הצדדים על טענותיהם. כן הוגשו מטעם המשיב טבלאות המפרטות את הנתונים שתוארו לעיל בהודעתו. במעמד הדיון הוצג נתון נוסף לפיו מתוך הרשימה של 333 האסירים המרצים עונשי מאסר ממושכים ישנם 37 אסירים שלא הועברו מאז שנת 2003 - משך 13 שנים, בדומה לזמן שבו שוהה המבקש בבית הסוהר "אשל" - מבית הסוהר שבו הם שוהים נכון להיום (מדובר באסירים גברים בלבד, שכן אסירות נשים שוהות אך בבית הסוהר "נווה תרצה" ואין לאן להעבירן). מתוך 37 האסירים שלא הועברו הודגש כי ישנם רק 9 אסירים שעונשם לא נקצב, בדומה למצבו של המבקש. כן הודגש כי עד למועד הדיון, בהעדר אפשרות ממוחשבת קלה ליישום, לא נבדקו נתונים פרטניים לגבי תשעת האסירים המהווים בראיית המשיב קבוצת השוויון הרלוונטית, ועל כן לא הוצג נתון לפיו יש או אין מניעה, משיקולים שונים, להעביר את האסירים הללו בהתאם למדיניות הכללית.

נותר אפוא להכריע בבקשה.

דיון והכרעה

12. השאלה העיקרית שניצבת לפנינו במסגרת תיק זה היא, האם ההחלטה להעביר את המבקש מבית הסוהר שבו הוא שוהה מזה כ- 13 שנים לבית סוהר אחר התקבלה משיקולים זרים, והאם היא מפלה אותו לרעה. לאחר בחינת טענות הצדדים ועיון בחומר הגלוי והחסוי שהונח לפנינו, הגענו למסקנה כי דין הבקשה להידחות. כידוע, רשות ערעור על החלטה של בית משפט לעניינים מינהליים בעתירות אסירים תינתן, ככלל, כאשר מתעוררת שאלה בעלת חשיבות כללית (רע"ב 7/86 וייל נ' מדינת ישראל (26.6.1986)). במקרה דנן, לאחר שבחנו, ושכנו ובחנו, את טענות המבקש, לא מצאנו כי טענותיו - בסופו של יום - חורגות מדל"ת אמותיו של המקרה הקונקרטי.

13. אין חולק כי בסמכותו של המשיב להעביר אסיר מבית סוהר אחד לאחר, וזאת בשל שיקולים פרטניים הנוגעים לאותו אסיר או בשל שיקולים מערכתיים-כלליים. לאסיר, כידוע, אין זכות קנויה לרצות את עונשו בבית סוהר מסוים או באותו בית סוהר למשך כל תקופת המאסר; ומנגד, למשיב, כגוף שאחראי על הביטחון, המשמעת והאבטחה בבית הסוהר, שיקול דעת מרבי בענין זה. שיקולים כמו הפעלת מדיניות החותרת לצמצום שהות ממושכת של אסירים בבית סוהר מסוים לצורך מניעת התארגנויות של אסירים או קיום קשרים בלתי רצויים בין אסירים לסוהרים שעלולים לפגוע בביטחון, כמשמעת או באבטחה בבית הסוהר, הם בהחלט שיקולים ראויים שיש להביאם בחשבון וליתן להם משקל משמעותי (רע"ב 1460/11 אבוטבול נ' שירות בתי הסוהר, פסקה 7 (12.6.2011); רע"ב 2021/09 עמיר נ' שירות בתי הסוהר, פסקה י"ט (30.3.2009)). כנזכר לעיל, בדו"ח רימונים הומלץ על תיחום תקופת השהייה של אסירים באותו מתקן כליאה. אך לצד זאת יש לזכור, כי על המשיב, ככל רשות שלטונית, מוטלת החובה להפעיל את סמכותו באופן סביר ומשיקולים ענייניים בלבד; ולאסיר, ככל אדם, יש זכות כי ההחלטה של הרשות בעניינו לא תתקבל משיקולים זרים ולא תפלה אותו לרעה.

14. בענייננו, טענות המבקש נבחנו בבית משפט קמא, ואף אנו ביקשנו למצות את הבדיקה מול המשיב. כאמור, בסופו של יום לא מצאנו כי הטענות חורגות מנסיבות המקרה הקונקרטי, אך גם לגופם של דברים נחה דעתנו כי אין מקום להיעתר לבקשה. לא מצאנו תימוכין לטענה כי ההחלטה להעביר את המבקש לבית סוהר אחר התקבלה משיקולים זרים, והעיון במסמכים השונים לימד כי המניע העיקרי שעמד ביסודה היה כוונת אנשי המשיב ליישם את המדיניות הכללית המוצהרת.

אף לטענת ההפליה לא מצאנו בסיס איתן. הנתונים שהוצגו מטעם המשיב אמנם לא הצליחו לשרטט תמונה מלאה ובהירה בדבר יישום קפדני של המדיניות, אך נראה שאין זה אלא משום שמדובר במדיניות "מתחדשת", שעל דבר חידושה הוחלט זה לא מכבר - ויש להניח כי יישומה לא ייעצר עתה לאחר שההחלטה בעניינו של המבקש תצא אל הפועל; וגם משום שיישומה של המדיניות הוא מורכב ומושפע משיקולים שונים, כפי שהסביר המשיב בהודעתו המשלימה, המובילים לא אחת לסטייה מהמדיניות לגבי אסירים מסוימים, מטעמים לגיטימיים (ביטוי לכך ניתן גם בדו"ח רימונים, שם בפסקה 7). בשורה התחתונה, לא התרשמנו כי המדיניות האמורה היא כסות - כטענת המבקש - לשיקולים הזרים שנשקלו בעניינו וכי היא יושמה תוך הפלייתו. נציין לענין זה כי עניינו של המבקש נבחן על-ידי גורמים רבים בכל שרשרת

הפיקוד של המשיב, לרבות על-ידי מי שמכהנת כיום כנציבת שב"ס. ולגופה של המדיניות, לא נוכל שלא להסכים כי מדובר במדיניות המצויה בתחום סמכותו של המשיב, ובעיקר כי מדובר במדיניות שהיא ראויה עד מאוד.

15. בשל הטעמים האמורים לא ראינו מקום להתערב בפסק דינו של בית משפט קמא.

16. ולפני חתימה מספר הערות:

א. במסגרת ההשתלשלות המתוארת של התיק, התחוויר לנו כי אין בידי המשיב מסד נתונים טוב דיו המאפשר הצגת נתונים ולו בסיסיים, כפי שהתבקש המשיב להציג בתיק זה (כדיון הובהר לנו כי איסוף הנתונים שהוצגו לנו היה כרוך באיסוף ידני מייגע). נראה ברור מאליו כי מסד נתונים המאפשר חיפוש ושליפה מהירים הוא כלי ניהולי ממדרגה ראשונה בכל מערכת מורכבת כדוגמת שירות בתי הסוהר, ודאי לצורך יישום מדיניות כללית ומורכבת כגון זו שעמדה בבסיס ההחלטה בעניינו של המבקש. מעבר לחשיבות הרבה בפן הניהולי, למסד נתונים איכותי יש גם חשיבות בפן המשפטי. בחינה של נתונים יכולה להראות פעמים רבות בנקל אם זכותו של פלוני, למשל לשוויון, נפגעה; היא יכולה להראות כי פגיעה בזכות היא מוצדקת ומבוססת על צורך אמיתי; ובנוסף היא תורמת לשקיפות באופן כללי ומאפשרת על-ידי כך דיון ציבורי בסוגיות חשובות.

ב. הערה שניה נוגעת למדיניות הכללית של המשיב למנוע ככל הניתן שהייה ממושכת של אסירים באותו בית סוהר מטעמי ביטחון, משמעת ואבטחה, אך גם לה נגיעה לסוגיית הנתונים. כפי שטען המשיב יישום המדיניות הכללית מושפע משיקולים שונים, בהם שיקולים פרטניים ושיקולים מערכתיים-כלליים. שיקולים אלה מובילים לא אחת - כך לדברי המשיב - לסטייה מהמדיניות הכללית ולתוצאה במקרה קונקרטי לפיה אין להעביר אסיר פלוני מבית הסוהר שבו הוא שוהה מזה זמן רב, וכך ראוי שיהיה. ואולם, חשוב לזכור כי מדיניות כללית כשמה כן היא - כללית; ומכאן שיישומה צריך להיות הכלל. השיקולים האחרים שמובילים להגבלתה במקרים ספציפיים הם החריגים, ויש לשמור כי לא ייפכו אלה לכלל, וכך יימצא כי המדיניות הכללית מכוונת למספר מצומצם של אסירים. וכאן מתקשרת ההערה לסוגיית הנתונים. בהעדר נתונים מפורטים ומדויקים, קשה לבחון האם המדיניות הכללית מיושמת באופן כללי, האם החריגים לה נשמרים כחריגים בלבד, ויתרה מזו - האם כלל ניתן ליישמה

באופן רחב (משום שהחריגים, המוצדקים, הם כה רבים). לכך יש כאמור משמעות בהיבט הניהולי - שהרי מה לך מדיניות כללית שיישומה תחום, הלכה למעשה, למקרים בודדים; וכן משמעות בהיבט המשפטי, הן בשאלת השוויון והן בשאלה הא-פריורית בדבר הצורך במדיניות וכפועל יוצא במשקל שיש ליתן לה בעת בחינה פרטנית. מכל מקום, בהתחשב בדברי המשיב לפיהם יישומה של המדיניות הכללית בעקבות דו"ח רימונים נמצא בראשיתו, ובהעדר טענות ונתונים לפיהם לא ניתן ליישם את המדיניות באופן רחב, אין מקום בעת הזו לקבוע כי המדיניות לא כללית היא, על המשמעויות הנובעות מכך. אך גם אין לשלול כי טענות דומות בעתיד, לצד העדר התקדמות מספקת בסוגיית הנתונים, יצדיקו בחינה מחודשת.

ג. והערה אחרונה, בהקשר הדוק לאמור. אינה מקובלת עלי טענת המשיב לפיה בכל מקרה הסעד המרבי שיכול היה להינתן למבקש - ובכלל, בטענות מן הסוג שהועלו בבקשת רשות הערעור - הוא חיוב המשיב להפעיל את המדיניות הכללית כלפי אלה שטרם הופעלה המדיניות בעניינם, אך לא חיובו להימנע מהפעלת המדיניות במקרה הספציפי, שכן מדובר במקרה שהוא בגדר "מצב הדברים השני" האמור בענין חוקה לישראל (בג"ץ 637/89 "חוקה למדינת ישראל" נ' שר האוצר, פ"ד מו(1) 191 (1991)). המקרה דנן אינו מצב בו העותר מבקש לכפות על הרשות לפעול בניגוד לחוק בנימוק של אפליה כלפיו, שהוא מצב לגביו נפסק כי "בית המשפט לא יצווה על הרשות המינהלית לעשות מעשה - להעניק לפלוני זכות - אשר עומד בניגוד לחוק" (שם, בעמ' 203, והשוו גם בג"ץ 3354/12 זנלכל בע"מ נ' ממשלת ישראל, פסקה 22 (18.8.2014)). המצב בענייננו נבדל מכך באופן יסודי. הוראה שיפוטית לפיה אין ליישם על פלוני מדיניות, ראויה ככל שתהא, אינה שקולה להוראה שיפוטית לפיה על הרשות לפעול בניגוד לדין. האינטרסים המתחרים שעומדים על כפות המאזניים במצבים אלה אינם זהים; ולמעשה, טענת המבקש היא לקיומו של "מצב הדברים השלישי" האמור בענין חוקה לישראל, היינו - מצב שבו אין לפלוני ולאחרים זכות, אך לרשות הציבורית יש שיקול דעת אם להעניק את הזכות והיא מעניקה אותה באופן מפלה (שם, בעמ' 205). כמובן שלא כל סטייה שתוכח ממדיניותה של הרשות תצדיק סטייה דומה גם לגבי הטוען להפליה. אולם סטיות מרובות מהמדיניות, שבהצטברותן מלמדות על קיומה של "מדיניות בפועל" שהיא שונה מהמדיניות המוצהרת, עשויות בהחלט להצדיק, במקרה מתאים, מתן "סעד חיובי" לפלוני שהופלה (ראו: יואב דותן "הפליה לטובת אחר" משפט וממשל א 489 (1992), בפרט בעמ' 500-502 וההפניות המוזכרות שם; ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ, פסקאות 32-35 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן (10.9.2013)).

17. סוף דבר: מן הטעמים המפורטים לעיל, הבקשה נדחית. הצו הארעי שניתן בתיק זה למניעת העברתו של המבקש מבית סוהר "אשל" לכל בית סוהר אחר, בטל.

ש ו פ ט

השופט נ' סולברג:

אני מסכים לפסק דינו של חברי, השופט מ' מזוז, על יסוד נימוקיו.

אציין אך זאת, כי בד בבד עם דחיית בקשתו של המבקש וביטול הצו הארעי שניתן בשעתו למניעת העברתו מבית סוהר "אשל" לבית סוהר אחר מן הראוי לזכור ולהזכיר את זכויותיו: אמנם חדשים לבקרים הוא נוקט בהליכים, מכביר בבקשות ומרבה בטענות ומענות; אך התנהגותו בבית הסוהר טובה, עבודתו בנגריה מועילה ומוצלחת, כישוריו ניכרים. שב"ס יעשה אפוא כחכמת מפקדיו וגורמי המיון וההערכה, על מנת לשבץ את המבקש בעבודה בבית הסוהר שאליו יועבר באופן ההולם את יכולותיו המוכחות, את נסיונו, את הותק שצבר, ואת רצונו להצליח בעמלו.

ש ו פ ט

השופט י' דנציגר:

אני מסכים לפסק דינו של חברי השופט מ' מזוז ולהערתו של חברי השופט נ' סולברג.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט מ' מזוז.

ניתן היום, כ"ח בתמוז התשע"ו (3.8.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט